

Mythologia, Venise, 1567 - III, 07 : De Minoe

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[24\] : De iudicibus inferorum](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 07 : De Minoe](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 08 : De Minos](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 07 : De Minos](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - III, 07 : De Minoe, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 24/12/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/820>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4
Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 65r°-66r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Minos](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

corpus animi habentis, at non contra, corporis animus parat & obtemperat. Neque me tamen præterit, quidquid ex antea actis rebus accidat, illud fatum à vulgo sapientum vocari solitum, quod alii Fortunam vocarunt, cum mihi me viderent omnia diuino quodam ordine gubernari, ac nihil frustra accidere, neque è nullis antecedentibus principiis. at nunc, quid senserint antiqui, ex his discutiamus. Cum Parcas Iouis & Themidis, quæ iustitia est, filias esse dicerent, illud significare voluerunt, quidquid vnicuique eueniret, illud & iure & pro meritis, rerumque gestarum dignitate contingere, & altissimi Dei consilio. Qui verò minus erant perspicaces, & in his magis excutiebant, illi non pro meritis singulorum, sed ex inordinato fortunæ cursu mala & bona hominibus euenire putarunt: quare ex illa prima confusa materia Parcas euocatas dixerunt. Qui ex inscitia hominum mala contingere putarunt, ii Noctis filias Parcas appellarunt. Qui verò obtusiores adhuc fuerunt ingenio, illi neque diuina providentia res humanas gubernari, neque quidquam diuino consilio regi putarunt; sed solam suppliciorum acerbitate considerantes, minime perpendentes scelerum gravitatem, quia omnes maris filii crudeles & inordinati fuerunt, Parcas maris esse filias sunt arbitrati. Diuinus præterea Plato, Parcas Necessitatis filias nominauit in duodecimo dialogo de Rep. quoniam supplicia, quæ pro rebus gestis hominibus debentur, necessariò subeunda sunt, neque quispiam vir malus Dei vindictam iustam denique effugere potest. Hæ dictæ sunt in spelunca quadam obscura habitare solitæ, quoniam occulta sunt Dei iudicia, neque statim ad sceleros homines conuolant supplicia: verum ubi opportunum tempus vindictæ Dei accesserit, nulla neque ara munitissima, neque legio peditum, aut cataphractorum equitum præsidia possunt ab homine petitorio Dei vindictâ depellere vel retardare. Atque hæc dictæ sint de Parcæ, pro quarum arbitrio animæ ad inferos accedere putabatur. nunc de iudicibus inferorū dicamus.

De Minos.

Cap. VII.

Ed quoniam vulgus Imperitorum non facile intelligebat, omnes animi nostri recessus, omnesque cogitationes Deo esse conspicuas, quare vel præmia vel supplicia singulis pro meritis tribuerentur, ideo necesse fuit crassa quadam & populari ratione hominibus id fieri aliquo pacto persuadere: quare iudices & tortores animarum post mortem apud inferos constituti sunt, qui singulos confiteri sua scelera cogerent, ut singulis deinde vel præmia vel supplicia pro seuerorum iudicum sententia darentur. Inter hos iudices præcipuum locum obtinuit Minos Rex Cretæ Iouis filius; de quo ita scribit Homerus in lib. 11. odys.

*ὅς τ' ἔπειτα πλεονέκτη δίκας δέχεται δῖος
ἔργων τε καὶ λόγων ἔχων ἐν δαιμόνιοις οὐρανίοισιν
ἐκείνῳ, ὃς δὲ πῶς ἀποφύλακ' ἔσται τοῖς ἀνθρώποις
ἐκείνῳ, ὃς τ' ἔπειτα πλεονέκτη δίκας δέχεται δῖος.*

Hic vidit Minos Iouis de semine natum.

Iura sedens umbris dabat hic, sceptrum quæ tenebat.

Quem Regem stantes, quem Regem iura sedentes

Poscebant; Ditis aulam quæ turba frequentat.

Natus est autem Minos ex Europa, quam alii Pheniciis, alii Agenoris filium

R crediderunt

Mythologiæ:

crediderunt, & ex Iouis cōcubitu, quæ Sarpedonem etiam & Rhadamanthū peperit, ut ait Isacius. Hic cum furtiuo partu natus esse crederetur, post Iouis Asterii obitum impediabatur à Cretensibus quominus in paternum imperium succederet: Quare cum persuadere Cretensibus niteretur se diuinitus regnum esse suscepturum, Neptuno se taurum immolaturum vouit, si sibi faustum signum ostenderet. Cum Taurus insignis repente è mari apparuisset, regnum illi à Cretensibus delatum est, ut scripsit Zexes in historia. 19. primæ chiliadiæ. Reliqua quæ ad labyrinthum, Dædalumque pertinent, in Dædalo explicabimus. Fuerunt qui dixerint Minoem fuisse insulæ hospitem

10

Cretæ, alii putarunt fuisse indigenam, at non Iouis filium. Verum difficillimum huiusce rei veritatem inuenire existimo, tum ob varias scriptorum sententias, tum etiam ob temporum intervallum. Ephorus autem Minoem Rhadamanthos cuiuspiam antiquissimi, & propter iustitiam ac æquitatem celeberrimi viri imitatore fuisse scribit, qui postea propter iustitiam Iouis filius fuit exillimatus. Homerus in odyss. 7. non Iouis filium postea, sed

20

tantum, discipulum scilicet Minoem nuncupavit, quem per annos nouem scribit regnasse in Creta, ut patet in his;

Creta mari medio iacet insula: fertilis illa est,
Et multis habitata viris. hanc vndique fluctus
Pulsant. sunt vrbes hic nonaginta, nec vnus
Est sermo, è cunctis sed nullus. sunt ibi Achii
Magnanimi, & veri Cretes, pariterque Cydones,
Martigenæ Dores, gens & diuina Pelasgi.
Hæc inter Gnosus præclara vrbs, ipseque Minos
Discipulus Iouis hic nonum regnavit in annum.

30

Quamuis Eusebius, & alii scriptores, non parum inter se de numero annorum, quos Minos in Creta regnavit, dissentiunt. Usus est, ut aiunt, Minos Rhadamanthi opera viri quidem boni, sed qui tamen regias artes non prorsus tuerat edoctus, quem Minos in vrbe habuit legum custodem, cum extra urbem Talais opera videretur, qui vocatus fuit Aereus, quia tabulas æreas per vicos circumferret. Fama est longe lateque Minoem mari imperasse, atque propter Androgei mortem bello Atheniensibus illato illos tributarios fecisse, ut in Theſeo scriptum est à Plutarcho, & nos suo loco declarabimus. Habuit Minos Androgeum, Glaucum, Deucalionemque filios & Phædræ & Ariadnæ. memoriz prodidit Zexes. 19. primæ Chiliadis Minoem à filiabus Cocali per dolum fuisse ita necatum; cum fugientem Dædalum insequens venisset in Siciliam, à Cocalo per benigne hospitio accipitur, tum ab eius filiabus calida aqua perſusus & prope bulliente entecatur. Verum siue Iouis & Europæ fuit filius, siue ob suas virtutes Iouis filius dici meruit, iudex apud inferos fuit creditus, ut scripsit Plato his in Gorgia; Εὐδὸς μὲν τῷ ταύτῳ Ἰουδαῖος ἀντίτιμος ἔμελλεν

40

Ego sane vel vobis prior cum hæc ipsa cognouerim, filios
 meos iudices institui, duos quidē ex Asia Minorem ac Rhadamanthum; vnū
 ex Europa Aëacum. Atque ne omnia hic ascribam, eorum quæ sequun-
 tur hæc est sententia: hi ergo postquam mortui homines eò accesserint, iudi-
 cabūt in prato, & in trinitio, ex quo geminæ procedant viæ, altera ad Tartarū,
 altera ad insulas beatorum. Asiaticos Rhadamanthus; eos vero, qui ex
 Europa accedent, Aëacus indicabit. Minos illud erit muneris, vt siquid fue-
 rit ambiguum diiudicet, vt quā iustissimum fiat iudicium, ac legitimè in
 posterum animæ demittantur. Hæc sunt illa, quæ traduntur de Minos in-
 ferorum iudice ab antiquis, quæ spectant ad id, de quo agitur, negotium.
 Nunc de reliquis iudicibus transigamus.

De Niedermantle .

Cap. VIII.

R Hadamantum etiam Iouis Alerii & Europæ filium ob singularem prudentiam & æquitatem animarum fuisse iudicem antiqui scriptores tradiderunt. Hunc aiunt omnium hominum suæ ætatis fuisse temperantissimum, cuius temperantiam admiratus Theognis, hæc de illo cecinit;

ὅτι ἡ σωτηρία ἐστὶν μὴ ἐν ἡμῖν ἀλλ' ἐν αὐτῷ.

ΠΑΝΤΕΣ ΟΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΕΙΣΕΛΘΟΥΣΙΝ

Quorum carminum sententia hæc est .

Non tibi si ipsius temperantia sit Rhadamanthi.

Pluraque cognoscas Acolide Sisypho.

Fuerunt enim, ut constat, legumatores Cretenſium antiquiſſimi, viri opti-
mi ac iuſtiſſimi; inter quos hi dicuntur excelluiſſe. Erat Rhadamanthus
præfectus inquirendis criminibus præcipue, quæ quis in vita commiſſiſſet,
ut ceſſatur Virgilius lib. ſexto:

Gnōsius hęc Rhadamanthus habet durissīma regna.

Castigarque, auditque dolos, subigitque fateri

Quæ quis apud superos forte latatus inani,

Distulit in feram commissa piacula morrem.

Hic & Aeacus virgam tenere solebant dum iudicarent, ut scripsit Plato in Gorgia. Memoriae prodidit Cicero lib. primo. Tusculanarum Disputationum, quod dixit & Plato in Socratis Apologia, non hos solos fuisse iudices apud inferos, sed etiam Triptolemum iis fuisse additum. Sic enim scribit Cicero, id multo iam beatius est, te, cum ab iis, qui se iudicum numero haberi uolunt, euaseris, ad eos venire, qui verè iudices appellètur, Minoem, Rhadamanthum, Aeacum, Triptolemum, conueniteque eos, qui iusse & cū fide vixerint. Rhadamanthum tamen exulem à patria profugisse scribit Iliacius, quia fratrem suum interfecisset; ita enim inquit; *ῥαδάμανθος ἀδελφὸν ἀνέκρινεν ὅτις ἀδελφὸν φόνον ἐν γῆρτι, καὶ ἐν ἀνδρὶ τοῦ δικαστοῦ ἔλαβεν. ἵνα δὲ ἀποπέμψῃ.* Post Amphitryonis mortem profugit Rhadamanthus, quia fratrem occidisset, à Creta: atque in Ocaleam Ἰβητικῆς civitatem profectus Alemenam duxit uxorem. Illud est proprium virtutis, ut viri boni patriam ubique inueniant; neque ullus est locus honorificus, quin pateat virtuti: quare qui se in aliquem locum, ut propriam patriam includendum putat, aut qui, nisi ubi natus est, se vivere non posse arbitratur, is omnino vel ani-

R 2 mi